

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΓΗΣ & ΡΕΝΤΙΝΗΣ

-2-

τροφές, για να γίνει ή νηστεία μας ευάρεστη στον Κύριο. Όπως νηστεύουμε προς καιρόν από όρισμένες τροφές, χωρίς να τις απαξιώνουμε ως ακάθαρτες, χαλιναγωγώντας με την αρετή της εγκράτειας τό πάθος της λαιμαργίας, έτσι καλούμεθα να απέχουμε κυρίως από τά πάθη της ψυχής, όπως είναι ή άπιστία, ή υπερηφάνεια, ό φθόνος, ό έγωισμός, ή φιλαργυρία, ή μνησικακία, ή κατάκρισις, ό θυμός, οί κακές έπιθυμίες, τό ψεύδος, ή έπιπορκία. Η νηστεία μας, ή άσκησή μας γενικότερον, καρποφορούν όταν γίνονται με χαρά και ταπεινό φρόνημα, χωρίς ανθρωπάρεσκη διάθεση, πού συχνά γεννιέται μέσα μας, με στόχο να μάς θαυμάσουν οί άνθρωποι και να μάς επαινέσουν. Ως φάρμακον κατά τών παθών, ή θεάρεστος νηστεία, μάς χαρίζει υγεία ψυχής και σώματος.

Καλούμεθα επίσης κατ' αυτήν την άγίαν περίοδον και παρά τίς έξωτερικές πικρές συνθήκες, λόγω της σοβούσης πανδημίας, να πυκνώσουμε άκόμη περισσότερο τίς προσευχές μας προς τον άγιο Θεό. Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή μάς άνοίγει ένα δρόμο, τό δρόμο της πίστεως, της έν Χριστώ έλευθερίας, της αγάπης, της προσευχής, της ταπεινώσεως, της πνευματικής ένδοσκοπήσεως, της φιλανθρωπίας. Η προσευχή, ύπογραμμίζει ό Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, είναι «ένωση ανθρώπου και Θεού, συντήρηση του κόσμου, καταλλαγή με τον Θεό, μητέρα τών δακρύων, συγχώρεση τών άμαρτημάτων, τεϊχος πού προστατεύει από τίς θλίψεις και τούς πειρασμούς, συντριβή τών δαιμονικών έπιθέσεων, πρόξενος τών θείων χαρισμάτων, φωτισμός του νοϋ, καθρέφτης της πνευματικής προκοπής» (Ιωάννου της Κλίμακος, λόγος περί προσευχής). Χωρίς την προσευχή ό άνθρωπος άσφυκτιά, μαραζώνει, συρρικνοϋται, νεκροϋται.

Απαραίτητη όμως προϋπόθεση για να διαλεχθοϋμε, να συνομιλήσουμε με τον οϋράνιο Πατέρα μας, είναι ή καθαρότητα της ψυχής μας. «Για να έχουμε παρησία προς τον Θεό και να λαμβάνουμε ότι του ζητάμε, είναι άπαραίτητο να έχουμε καθαρή καρδιά» (Α' Ιωάν. γ', 21-22), τονίζει ό θεϊος Εϋαγγελιστής και θεολόγος Ιωάννης. Μεγάλη προς τοϋτο είναι ή συνεισφορά της μετανοίας ως έλευθέρας και διά βίου έπιλογής και ποιότητος ζωής. Αυτό στην έποχή μας μοιάζει δύσκολο, άφοϋ ή άμετανοησία προβάλεται από την κοσμική λογική ως ή δέουσα στάση ζωής. Συμβαίνει όμως συχνά να πιστεύουμε, ότι έχουμε ήθος μετανοίας, άλλ' όμως να απέχουμε πολύ από αυτήν. Προτάσσουμε στή ζωή μας την δική μας «αυτάρεσκη αλήθεια» και όχι την αιώνια αλήθεια του Θεού, πού αγιάζει, σώζει